

Sygn. akt II PK 267/13

## POSTANOWIENIE

Dnia 12 marca 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Bogusław Cudowski

w sprawie z powództwa S. R.  
przeciwko P. [...] Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w L.,  
[...] W. Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w W.  
o odszkodowanie i odprawę,  
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń  
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 12 marca 2014 r.,  
skargi kasacyjnej strony pozwanej P. [...] Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością  
w L. od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w L.  
z dnia 13 czerwca 2013 r., sygn. akt V Pa [...],

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.**

## UZASADNIENIE

Pozwana P. [...] Sp. z o.o. wniosła skargę kasacyjną od wyroku Sądu Okręgowego w L. z 13 czerwca 2013 r. Zarzucono naruszenie art. 382 k.p.c., art. 316 § 1 k.p.c., art. 11 k.p., art. 8 k.p., art. 23<sup>1</sup> k.p., art. 58 § 1 i 2 k.c. w związku art. 300 k.p., art. 25 § 1 k.p., art. 11 k.p., art. 2 i 22 Konstytucji RP, art. 65 § 2 k.c. w związku z art. 300 k.p.

W ocenie skarżącej w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, które przedstawione w postaci następujących pytań: 1) „Czy w świetle dyrektyw płynących z zasady demokratycznego państwa prawa wyrażonej w art. 2 Konstytucji RP oraz art. 22 Konstytucji RP dopuszczalne jest zawieranie długich umów o pracę na czas określony w sytuacji, gdy przepisy obowiązującego prawa,

poza art. 13 ust. 1 ustawy z 1 lipca 2009 r. o łagodzeniu skutków kryzysu ekonomicznego dla pracowników i przedsiębiorców nie określają górnego limitu obowiązywania takich umów?, 2) Czy kwestionowanie okresu obowiązywania umów o pracę zawartych na czas określony z punktu widzenia naruszenia zasad trwałości stosunku pracy, zasad współżycia społecznego czy obejścia ustawy - nie stoi w sprzeczności z normami konstytucyjnymi zawartymi i wynikającymi z wykładni art. 2 i art. 22 Konstytucji RP?, 3) Czy w świetle ww. przepisów konstytucji RP oraz wobec braku stosownej normy prawnej dopuszczalne jest uznawanie długich umów o pracę na czas określony za umowy o pracę zawarte na czas nieokreślony, a jeżeli tak, to na jakiej podstawie prawnej i jaka jest cezura czasowa?, 4) Czy w świetle obowiązujących przepisów prawa zasadne jest uznanie, że długa umowa o pracę na czas określony przekształca się w umowę o pracę na czas nieokreślony, a jeżeli tak, to jaka długość obowiązywania umowy o pracę na czas określony decyduje o takim przekształceniu?”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Sąd Najwyższy w ramach przedsądu bada tylko wskazane w skardze okoliczności uzasadniające przyjęcie jej do rozpoznania, a nie podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie (postanowienie SN z 16 maja 2008 r., I UK 16/08, LexPolonica nr 3058328). Ma to ma umożliwić wybór jedynie takich spraw, które powinny zostać rozpoznane przez organ najwyższego szczebla sądownictwa ze względu na interes publiczny (postanowienie SN z 29 stycznia 2011 r., I UK 295/10, niepubl.). Podstawowym celem postępowania kasacyjnego jest bowiem ochrona interesu publicznego przez zapewnienie jednolitości wykładni oraz wkład Sądu Najwyższego w rozwój prawa i jurysprudencji (postanowienie SN z 4 lutego 2000 r., II CZ 178/99, OSNC 2000/7-8/147).

Nie można uznać, iż zagadnienie prawne budzi poważne wątpliwości, jeśli skarżący nie uzasadni tego, np. przez wykazanie, że dotychczasowe orzecznictwo i doktryna prawa nie dają w tym zakresie wystarczającego rozwiązania (postanowienia SN z 27 maja 2010 r., II PK 66/10, niepubl., podobnie SN w postanowieniu z 25 sierpnia 2004 r., I PZP 4/04, Wspólnota 2004/19/54).

Sąd Najwyższy wielokrotnie wypowiadał się w sprawie zawierania długoterminowych umów na czas określony z klauzulą dopuszczającą dwutygodniowe wypowiedzenie (przykładowo wyroki SN z 25 lutego 2009 r., II PK 186/08, OSNP 2010/19-20/230, 7 września 2005 r., II PK 294/04, OSNP 2006/13-14/207, 25 października 2007 r., II PK 49/2007, LexPolonica nr 1955713). Generalnie z utrwalonego orzecznictwa wynika, że zawarcie długotrwałej umowy terminowej po to, ażeby można ją w dowolnym momencie swobodnie rozwiązać, pozostaje w sprzeczności ze społeczno-gospodarczym przeznaczeniem prawa do zatrudnienia terminowego i z zasadami współżycia społecznego.

Sąd Najwyższy wypowiadał się też w kwestii umów terminowych regulowanych tzw. ustawą antykryzysową. W wyroku z 4 października 2013 r., I PK 67/13, LEX nr 1385751, stwierdzono, że stosunek pracy na czas określony trwający przez ponad 2 lata po wejściu w życie ustawy antykryzysowej obowiązuje na czas nieokreślony. W uzasadnieniu tego orzeczenia stwierdzono, że skutkiem przekroczenia 24 miesięcznego okresu zatrudnienia na podstawie umów na czas określony jest przekształcenie umowy terminowej w umowę na czas nieokreślony, której wypowiedzenie podlega reżimowi stosownych przepisów kodeksu pracy. W kwestii tego problemu stanowisko doktryny prawa pracy, które podziela Sąd Najwyższy, jest jednoznaczne. Twierdzi się mianowicie, że stosunki pracy na czas określony, trwające po dniu wejścia w życie ustawy antykryzysowej ponad 24 miesiące, należy uznać za stosunek pracy na czas nieokreślony (tak M. Raczkowski: Umowy o na czas określony w ustawie antykryzysowej, PiZS 2010/6/16, czy K. Jaśkowski: Komentarz do art. 25<sup>1</sup> Kodeksu pracy, LEX). W wyroku z dnia 18 stycznia 2013 r., II PK 149/12 Sąd Najwyższy przyjął, że w tej sytuacji dochodzi do zawarcia umowy na czas nieokreślony poprzez dopuszczenie pracownika do pracy. Na tej podstawie należało uznać, że pracodawca naruszył przepisy k.p. dotyczące okresu wypowiedzenia oraz zasadności przyczyny wypowiedzenia umowy o pracę na czas nieokreślony.

Na uwagę zasługuje także uchwała Sądu Najwyższego z 9 sierpnia 2012 r., III PZP 5/12, OSNP 2013/1-2/1, w której stwierdzono, że umowa o pracę na czas określony zawarta przed 22 sierpnia 2009 r. rozwiązuje się w przewidzianym w niej terminie, choćby trwała ponad 24 miesiące po dniu 21 sierpnia 2009 r. (art. 13 ust.

1 w związku z art. 35 ustawy z dnia 1 lipca 2009 r. o łagodzeniu skutków kryzysu ekonomicznego dla pracowników i przedsiębiorców, Dz.U. Nr 125, poz. 1035 ze zm.).

Skargę należało zatem ocenić jako oczywiście bezzasadną i odmówić przyjęcia jej do rozpoznania (art. 398<sup>9</sup> § 2 k.p.c.).

Z akt sprawy wynika, że odpowiedź na skargę została zwrócona (art. 132 § 1 k.p.c.).

[aw]